

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marcely Kučerové a soudců Mgr. RNDr. Jany Zaoralové a JUDr. Jana Pavlíčka ve věci

žalobce: **V V V** narozený dne [redacted]
státní příslušník [redacted]
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 120 00 Praha 8
zastoupená Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábř. 390/42, 120 00 Praha 2

o **3.884.000 Kč s příslušenstvím**, o odvolání žalobce i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. ledna 2018, č. j. 15 C 147/2017-72, ve spojení s doplňujícím rozsudkem téhož soudu ze dne 11. listopadu 2019, č. j. 15 C 147/2017-132,

takto:

- I. Odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. ledna 2018, č. j. 15 C 147/2017-72 do zamítavých výroků o zaplacení částek 1.423.000 Kč a 2.000.000 Kč se **odmítá**.
- II. Rozsudek soudu I. stupně ze dne ze dne 11. ledna 2018, č. j. 15 C 147/2017-72 se v zamítavém výroku o zaplacení částky 276.600 Kč **zrušuje** a v tomto rozsahu se řízení **zastavuje**.
- III. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku o věci samé o zaplacení částky 184.400 Kč (výrok II.) **potvrzuje**.

- IV. Ve vyhovujícím výroku o věci samé o zaplacení příslušenství z částky 184.400 Kč (výrok II. doplňujícího rozsudku) se doplňující rozsudek soudu I. stupně **potvrzuje** s tím, že správné datum počátku běhu úroků z prodlení je den 29. 6. 2017.
- V. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem ze dne 11. 1. 2018 rozhodl soud I. stupně takto: Žaloba se co do částek 276.600 Kč, 1.423.000 Kč a 2.000.000 Kč zamítá (výrok I.). Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 184.400 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok II.). Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).
2. Doplňujícím rozsudkem ze dne 11. 11. 2019 rozhodl soud I. stupně takto: Žaloba se co do částek představující zákonný úrok z prodlení ve výši 8,05 % p. a z částek 276.600 Kč, 1.423.000 Kč a 2.000.000 Kč, jdoucí od 29. 6. 2017 do zaplacení, zamítá (výrok I.). Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku rovnající se zákonnému úroku z prodlení ve výši 8,05 % p. a z částky 184.400 Kč od 29. 6. 2019 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).
3. Z odůvodnění rozsudku a doplňujícího rozsudku soudem I. stupně vyplývá, že takto soud rozhodl o žalobě na odškodnění nemajetkové újmy vzniklé v souvislosti s trestním stíháním žalobce. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2013 sp. zn. [redacted] byl žalobce uznán vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu podle § 283 odst. 1, 2 písm. c), odst. 3 písm. c), odst. 4 písm. b) trestního zákoníku; proti tomu podal odvolání, které bylo usnesením Vrchního soudu v Olomouci dne 30. 4. 2013 zamítnuto. Nejvyšší soud v dovolacím řízení rozhodl o odmítnutí dovolání dne 13. 5. 2014 pod sp. zn. [redacted]. Proti rozhodnutí Nejvyššího soudu byla podána ústavní stížnost, o které Ústavní soud rozhodl dne 23. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 2852/14, přičemž rozhodnutí Nejvyššího soudu zrušil s tím, že byla porušena základní lidská práva žalobce. Následně Nejvyšší soud k podanému dovolání zrušil rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci a Krajského soudu v Brně a ten nově rozhodl rozsudkem dne 25. 4. 2016, č. j. [redacted] a žalobce obžaloby zprostil. Proti tomu bylo podáno odvolání ze strany státní žalobkyně, přičemž Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 28. 6. 2016, č. j. [redacted] odvolání státní zástupkyně zamítl. Žalobce požadoval odškodnit nemajetkovou újmu za trvání trestního stíhání od 14. 8. 2010 do 25. 4. 2016, přičemž v tomto období byl omezen na svobodě, a to nezákonně, po dobu 922 dnů. Žalobce byl osobou zcela bezúhonnou, při omezení své osobní svobody byl narušen jeho osobní a rodinný život, rodiče žalobce žijí ve [redacted] nemohli tak žalobce navštěvovat ve věznici, pro nemožnost telefonických hovorů byl žalobci znemožněn po dobu 922 dnů jakýkoli styk s nejbližší rodinou. Žalobce se nemohl stýkat s dalšími příbuznými žijícími na území České republiky – bratrem žalobce, se sestřenicí a bratrancem, nemohl dále nakládat se svým životem, byl nucen podrobovat se režimu věznice a nemohl se věnovat jakýmkoli svým aktivitám. Požadoval odškodnění ve výši 2.000 Kč za každý den, kdy byl nezákonně omezen na svobodě, a dále částku 2.000.000 Kč jako odškodnění za nezákonné trestní stíhání.
4. Žalovaná učinila nesporným samotné uplatnění nároku, dále souhlasila s tím, že je dán odpovědnostní titul v podobě nezákonného rozhodnutí, kdy byl žalobce nezákonně omezen na svobodě v žalovaném období. Uváděla však, že žalobce měl kontakt se svými příbuznými, v rámci výkonu trestu odnětí svobody pravidelně žádal o návštěvy, které se dostavovaly,

udržoval též písemný styk s rodinou a přáteli, měl možnost telefonického hovoru, měl tedy četné kontakty s rodinnými příslušníky a právním zástupcem. S ohledem na předchozí desetiletý pobyt v České republice je pravděpodobné, že se česky dorozuměl. Žalovaná proto přiznala žalobci částku 300 Kč jako odškodnění za jeden den výkonu trestu odnětí svobody, celkem tedy 276.600 Kč za 922 dní.

Se samotným požadavkem na odškodnění nezákonného trestního stíhání však žalovaná nesouhlasila, žalobce se k nemajetkové újmě vyjadřoval pouze obecně a nedoložil příčinnou souvislost a skutečný vznik nemajetkové újmy, byť byl ke konkretizaci žalovanou vyzván. Poukázala též na skutečnost, že žalobce byl již jednou pravomocně odsouzen za obdobnou trestnou činnost, s ohledem na okolnosti žalobcova zproštění měla za to, že postačí její omluva, kterou již žalobci poskytla. Přiznání zadostiučinění v penězích by se přičilo dobrým mravům a bylo by v rozporu s obecně vnímanou představou spravedlnosti.

5. Po provedeném dokazování, a to obsahem spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. [REDAKCE] o průběhu trestního stíhání žalobce, soud I. stupně uzavřel, že žaloba je zčásti důvodná. Zdůraznil však, že nemohl poučit žalobce dle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. o neúplnosti skutkových tvrzení žalobce k tvrzenému porušení jeho práv na osobní svobodu, v důsledku čehož mělo být též porušeno žalobcovo právo na soukromý a rodinný život, jakož i zdraví, když žalobce měl být psychicky rozrušen a ve stresu. Žalobce uvedená tvrzení formuloval pouze obecně a soud byl připraven jej poučit podle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. při nařízeném jednání, k tomuto jednání se však žalobce nedostavil. Soud tak při dalším rozhodování vycházel pouze z žalobcem předložených tvrzení a důkazů.

6. Při odkazu na ust. § 1, § 5 písm. a), b), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 13 odst. 1, § 31a odst. 1, 2, 3, jakož i ust. § 10 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen OdpŠk) soud I. stupně uzavřel, že rozhodnutí, a to usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 20. 5. 2011, jakož i rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2013, usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 4. 2013 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 5. 2014, jsou odpovědnostními tituly.

Žalobcem formulované požadavky na odškodnění nemajetkové újmy byly soudem I. stupně shledány za důvodné pouze co do požadavku žalobce na zadostiučinění a nezákonné odnětí osobní svobody v délce 922 dní. Ze strany žalované byla žalobci přiznána částka 300 Kč za jeden den odnětí svobody, celkem tedy 276.600 Kč. Výše odškodnění je však nedostatečná s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 914/2011; odškodnění mělo být poskytnuto v rozpětí 500 Kč až 1.500 Kč za každý den odnětí svobody. Soud dospěl k závěru, že kromě jazykové bariéry, horšího kontaktu s rodinou zde nejsou dány důvody pro odškodnění, než částka 500 Kč za jeden den omezení osobní svobody. Soud totiž zdůraznil, že žalobce sice nehovořil plynně česky, evidentně však byl schopen se na základní úrovni dorozumívat, neměl rodinu ani děti, které by bylo nutno živit a starat se o ně, nadto v době trestního stíhání byl žalobce mladý, lehce adaptovatelný na nové vjemy a nové prostředí, žádné zvláštní následky v podobě zásahu do sféry žalobce trestu odnětí svobody soud neshledal. Za 922 dnů má proto žalobce nárok na odškodnění v částce 461.000 Kč. Jelikož částka 276.600 Kč byla již ze strany žalované vyplacena, zbylo doplatit částku 184.400 Kč.

Pokud se týká odškodnění za nezákonné trestní stíhání, soud I. stupně zohlednil, a to v intencích závěrů rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, že žalobce byl obviněn ze zločinu trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákoníku. Pro uvedený trestný čin byl již jednou pravomocně odsouzen a právě na základě tohoto činu vykonával trest odnětí svobody. Soud dále vzal v úvahu, že ve věci bylo vydáno více nezákonných rozhodnutí, nejprve došlo k pravomocnému odsouzení žalobce a teprve

následně ke zrušení pravomocných rozsudků ze strany Ústavního soudu. Žalobce se tak mohl cítit úkorně právě na základě pravomocného odsuzujícího rozsudku, na základě kterého vykonal trest odnětí svobody. Žalobce ani právní zástupkyně žalobce dále netvrdili další konkrétní skutečnosti týkající se zásahu do osobnostní sféry žalobce. Při odkazu na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 255/13, rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 1 Cz 6/90, které bylo publikováno pod číslem 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí, ročník 91, rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 1847/2001, 30 Cdo 255/2010, 30 Cdo 4280/2011, 30 Cdo 3116/2016, jakož i rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3183/2015 a IV. ÚS 428/05, jejichž závěry soud I. stupně citoval, soud I. stupně uzavřel, že žalobce jako nepochybně poškozený měl důvod pociťovat diskomfort ve své osobnostní sféře, neuvedl však žádné bližší informace týkající se konkrétních zásahů do jeho osobnostní sféry. Při absenci konkrétních tvrzení ohledně zásahů do jeho jednotlivých sfér osobnosti pak přiznal žalobci nárok ve formě konstatování porušení práva a omluvy, kterého se však již ze strany žalované žalobci dostalo. Soud tak měl za to, že právě samotné konstatování porušení práva a omluva byly dostatečnou formou nápravy vzniklé nemajetkové újmy. V tomto rozsahu, tedy co do požadavku na odškodnění nezákonného trestního stíhání žalobce, byla žaloba zamítnuta. Doplnujícím rozsudkem rozhodl soud o příslušenství pohledávky z přiznané částky 184.400 Kč, a to v podobě zákonného úroku z prodlení. Co do zbytku žalovaného příslušenství byla žaloba taktéž zamítnuta.

7. Proti tomuto rozhodnutí podal včasné odvolání žalobce i žalovaná.
8. Žalobce svým odvoláním napadl rozsudek soudu I. stupně ze dne 11. 1. 2018, a to ve výrocích I. (zamítavý výrok co do částek 276.600 Kč, 1.423.000 Kč a 2.000.000 Kč), jakož i výrok o nákladech řízení (III.). Současně vzal svoji žalobu v rozsahu částky 276.600 Kč zpět.
9. S ohledem na zpětvzetí žaloby co do jistiny 276.600 Kč (bez příslušenství, které bylo přiznáno doplňujícím rozsudkem) postupoval odvolací soud dle ust. § 222a odst. 1, 2 o. s. ř. a v rozsahu zpětvzetí návrhu zrušil rozhodnutí soudu I. stupně a řízení částečně zastavil. Souhlas žalované se zpětvzetím návrhu vyplývá z obsahu jejího odvolání a jejího stanoviska, když navrhovala zamítnutí žaloby v celém rozsahu.
10. Ohledně podaného odvolání žalobce co do zamítavých částek rozsudku 1.423.000 Kč a 2.000.000 Kč, které bylo podáno toliko v tzv. blanketové podobě, postupoval odvolací podle ust. § 205 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 211 o. s. ř. Podle § 205 odst. 1 o. s. ř. musí být v odvolání vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4 o. s. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se napadá, v čem je spatřována nesprávnost tohoto rozhodnutí nebo postupu soudu (odvolací důvod) a čeho se navrhovatel domáhá (odvolací návrh). V daném případě neuvedl žalobce přes výzvu předsedy senátu (usnesení soudu I. stupně ze dne 20. 7. 2019, č. j. 15 C 147/2017-123), v čem žalobce spatřuje nesprávnost rozhodnutí soudu I. stupně a ani čeho se žalobce jako odvolatel domáhá. Pro tyto nedostatky nelze odvolání věcně projednat.
11. Odvolací soud proto řízení o odvolání žalobce podle § 43 odst. 2 o. s. ř. odmítl, když o následcích tohoto postupu byl žalobce poučen ve výzvě soudu I. stupně o odstranění nedostatků odvolání.
12. Žalovaná ve svém odvolání, které podala do vyhovujícího výroku rozsudku o věci samé o povinnosti zaplatit částku 184.400 Kč, a to ve znění doplňujícího rozsudku, jímž jí bylo uloženo zaplatit i příslušenství z uvedené částky, a to ve výši 8,05% ročního úroku z prodlení

z částky 184.400 Kč od 29. 6. 2019 do zaplacení, namítala především nesprávnost právního posouzení věci. Nesouhlasila se závěrem soudu I. stupně, že by částka 300 Kč za jeden den omezení osobní svobody, kterou již žalobci dobrovolně vyplatila, byla nedostatečná. Má za to, že ze soudem I. stupně citované judikatury nevyplývá, že by v každém posuzovaném případě bylo nutné přiznat za jeden den omezení osobní svobody částku ve výši minimálně 500 Kč. Aplikace rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, v němž se Nejvyšší soud zabýval otázkou zadostiučinění za výkon vazby, nikoliv za výkon trestu uloženého pravomocným rozsudkem, který byl posléze zrušen, je sice v obou případech obdobná, přesto má žalovaná za to, že vazba má ničivější dopad na prožívání uvězněné osoby než uvěznění na základě pravomocného rozsudku soudu. Nejvyšší soud totiž zdůraznil, že u (nezákonné) vazby dochází k prvotnímu šoku ze zatčení, jedná se zpravidla o nejintenzivněji pocíťované období, kdy jsou náhle narušeny téměř veškeré složky každodenního života. Jinak je tomu při dalším plynutí. Z tohoto důvodu měl Nejvyšší soud za to, že první dny vazby by měly být odškodňovány vyšší částkou, než dny případně následující.

V intencích uvedeného je zřejmé, že prvek omezení osobní volnosti je zajisté přítomen jak v případě vazby, tak i v případě výkonu trestu odnětí svobody. Co však v případě trestu odnětí svobody chybí, je onen Nejvyšším soudem zdůrazňovaný pocit šoku a dále pocit nejistoty uvězněné osoby o dalším osudu. Z tohoto pohledu má žalovaná za to, že pocity osoby vzaté do vazby a strachující se případného negativního výsledku řízení jsou (typově) trýznivější než pocity osoby, která již byla pravomocně odsouzena.

I kdyby však byla správná úvaha, že hranice pro výši peněžitého zadostiučinění za omezení osobní svobody v důsledku vazby i v důsledku trestu odnětí svobody mají být zcela totožné, žalovaná namítala, že z judikatury Nejvyššího soudu, kterou soud I. stupně aplikoval, nevyplývá, že by hranice 500 Kč za jeden den omezení osobní svobody byla hranicí minimální, pod kterou již nelze jít. K tomu zdůrazňovala větu, kterou Nejvyšší soud odůvodňoval rozmezí odškodňovací částky 500 Kč až 1.500 Kč za jeden den trvání vazby, že uvedené finanční rozmezí je pouze orientační s tím, že podléhá toliko úvaze soudu v konkrétním případě, k jaké částce dospěje. Nejvyšší soud zdůraznil, že ji uvedl jen z důvodu zabránění extrémnímu poskytování zcela zjevně neodůvodnitelně nepřiměřeně nízkých či naopak zcela zjevně nepřiměřeně vysokých odškodnění. Jestliže tedy soud přiznal částku 500 Kč za jeden den jen proto, že tato částka je dle jeho názoru minimální, dopustil se nesprávného právního posouzení věci.

Bylo tedy na soudu I. stupně, aby se zabýval povahou trestní věci, celkovou délkou omezení osobní svobody a následky v osobnostní sféře poškozeného.

K povaze trestní věci odvolatelka namítla, že v případě osoby pravomocně odsouzené k trestu odnětí svobody se typová závažnost trestného činu promítla v délce uloženého trestu, fakticky tak došlo ke splnutí tohoto kritéria s kritériem druhým, tj. s kritériem celkové délky omezení osobní svobody. Typová závažnost trestné činnosti tedy v případě pravomocně uloženého trestu odnětí svobody již nehrála žádnou roli, neboť se tato pouze obecná (typová) závažnost zcela transformovala do zcela konkrétní délky trestu.

Ke kritériu - celková délka omezení osobní svobody - žalovaná poukázala na závěr soudu I. stupně, že žalobce byl pro uvedený trestný čin odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody bez podmíněného odkladu právě z toho důvodu, že byl za tento trestný čin již v minulosti jednou odsouzen. Pokud jde o žalobce, jedná se o osobu recidivující.

Ke kritériu - následky v osobní sféře poškozené osoby - žalovaná zdůrazňovala, že se jedná o nejdůležitější kritérium, kdy bylo třeba přihlédnout k individuálním okolnostem dané věci. Soud I. stupně však odůvodnil přiznání finančního odškodnění majetkové újmy ve výši 500 Kč právě z toho důvodu, že kromě jazykové bariéry a horšího kontaktu s rodinou zde nebyly další důvody pro navýšení odškodnění nad 500 Kč za jeden den trvání osobního omezení. Tyto argumenty však dle názoru žalované jsou zároveň argumenty pro to, aby

v předmětné věci byla zcela adekvátní částkou částka 300 Kč za jeden den omezení osobní svobody.

Žalovaná navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek ve vyhovujícím výroku o věci samé, včetně přiznaného příslušenství, změnil tak, že žalobu zamítne a žalobci uloží povinnost zaplatit žalované náklady řízení.

13. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu vyhovujících výroků o věci samé a výroku o nákladech řízení, dle § 212 a § 212a o. s. ř. Dospěl k závěru, že odvolání žalované důvodné není.
14. S odvolatelkou lze obecně souhlasit v názoru, že Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 neuvedl pevné hranice v rozpětí 500 – 1.500 Kč, v nichž se může pohybovat částka za denní odškodnění omezení osobní svobody v případě nezákonné vazby, kterou lze s ohledem na totožný důsledek (tj. omezení osobní svobody jedince v důsledku nuceného pobytu ve vězení) aplikovat i při výkonu trestu odnětí svobody. Z důvodů citovaného rozhodnutí vyplývá, že Nejvyšší soud tuto částku uvedl jen jako orientační tak, aby zabránil extrémnímu poskytování částek zcela zjevně neodůvodnitelně nepřiměřeně nízkých, či naopak částek nepřiměřeně vysokých, s tím, že vždy bude záviset na konkrétních okolnostech věci.
Je tedy zřejmé, že bylo na žalované, která žalobci poskytla odškodnění pod dolní hranici rozpětí ve výši 300 Kč za každý den odnětí svobody, aby tvrdila a soudu prokázala konkrétní skutečnosti odůvodňující, proč vybočila ze stanoveného rozpětí částek, které soudy zpravidla za nezákonné omezení osobní svobody poškozeným poskytují. Žádná taková konkrétní tvrzení však žalovaná neuvedla, tím méně prokázala. Za situace, kdy se ve smyslu soudem citované judikatury (rozsudek Nejvyššího soudu č. j. 30 Cdo 3116/2016-107) vznik nemajetkové újmy v podobě negativních pocitů v mysli žalobce neprokazuje, ale presumuje, se zohledněním konkrétních skutkových okolností, které v této souvislosti žalobce specifikoval (ztráta možnosti kontaktů s rodinou, omezení možnosti se svobodně pohybovat, povinnost podrobovat se nucenému vězeňskému režimu a ztráta možnosti realizovat své vlastní aktivity), bylo povinností žalované, aby soudu uvedla konkrétní tvrzení a důkazy vyvracející tato tvrzení žalobce, což však nesplnila. Za této situace jsou obecně formulované námitky žalované, že žalobce v důsledku výkonu odnětí svobody v délce 922 dnů mohl pocít'ovat pouze sníženou frustraci z uloženého trestu (který ale - dle výsledků trestního řízení - nespáchal), a to oproti frustraci, kterou ostatní nezákonně odsouzené osoby obvykle pocít'ují, nepodloženými spekulacemi.
15. Ze všech shora uvedených důvodů postupoval odvolací soud dle § 219 o. s. ř. a napadený vyhovující výrok o věci samé, jakož i doplňující vyhovující výrok o příslušenství pohledávky, jako správný potvrdil s tím, že pouze opravil (§ 164 o. s. ř.) zřejmou nesprávnost spočívající v překlepu letopočtu, od kdy běží úrok z prodlení (2017 namísto chybného 2019). Tato nesprávnost je zřejmá z dalšího zamítavého výroku doplňujícího rozsudku o příslušenství pohledávky, kde již soud I. stupně uvedl správné datum, od kdy byly žalovány úroky z prodlení - 29. 6. 2017.
16. S ohledem na částečné zrušení rozsudku soudu I. stupně rozhodoval odvolací soud znovu i o všech nákladech řízení vzniklých v řízení před soudem I. stupně, kde však nebylo důvodu rozhodnout jinak, než jak učinil soud I. stupně. Žalobce v řízení uplatnil 2 nároky – náhradu nemajetkové újmy za nezákonný výkon trestu odnětí svobody a za nezákonné trestní stíhání. Uspěl však částečně pouze v prvním z nich, přičemž výše přiznaného plnění závisela na úvaze soudu (§ 142 odst. 3 o. s. ř.), proto v prvním uplatněném nároku byl úspěšný zcela. Z hlediska celkového výsledku řízení se zohledněním neúspěchu žalobce ohledně druhého nároku byl

žalobce úspěšný pouze z 1/2. Podle § 142 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1, 2 o. s. ř. proto odvolací soud rozhodl tak, že na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně nemá žádný z účastníků právo.

17. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud dle § 146 odst. 3, § 142 odst. 2 o. s. ř. a § 224 odst. 1 o. s. ř., když žalobce zavinil odmítnutí nedoplněného odvolání do věci samé, na druhé straně však žalovaná ve věci samé neuspěla. Na náhradu nákladů odvolacího řízení nemá proto žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení písemného vyhotovení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím soudu I. stupně, za podmínek ust. § 237, § 239 a následujících o. s. ř.

Praha 4. března 2020

JUDr. Marcela Kučerová v. r.
předsedkyně senátu